

דב וינשטיין

מראשוני העולים לארץ-ישראל:

הארגון הציוני בעיר קובל לא הסתפק בתעמולה וחינוך ציוני בלבד, אלא קרא להגשמת אישית, לעלות לארץ-ישראל ולהתיישב בה. הימים היו ימי הקונגרס הציוני השישי, בו הוצעה אוגנדה כ"מקלט לילה." גם בקובל היו אוגנדיסטים, אולם הם היו במיעוט. ואלה שנשבעו "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני", החליטו להצמיד הווייתם לאדמת-הארץ. בשנת 1903 עלו ארצה שני העולים הראשונים מקובל: מאיר אנטין ו**דב וינשטיין**. הם נסעו לאודיסה, נפגשו עם לילנבלום ודרויאנוב וקבלו מהם את האינפורמציה הדרושה.

כבואם ארצה התיישבו שניהם ברחובות. הם בחרו במושבה זו, הודות למאמרי משה סמילנסקי, שפורסמו ב"הצופה", שדברו בשבח היזמה הפרטית של רחובות. תחילה עבדו שניהם ב"מנוחה ונחלה", החברה שיסדה את רחובות. כעבור זמן עזב וינשטיין את רחובות, עבר לסג'רה ואחר-כך השתקע במנחמיה.

וינשטיין נפטר בימי מלחמת-העולם הראשונה. מאיר אנטין ז"ל האריך ימים ונפטר בשיבה טובה בי"ד באייר שנת תשט"ז.

מתוך ספרה של בת המשפחה (משפחות פנטורין-וינשטיין מקובל),

מירית גל-עז - "בת שבע" - סיפורה של בת המושבה/ הוצאת מילוא/ 2005:

בפרוץ מלחמת העולם הראשונה, היה דוב וינשטיין בין הראשונים מקרב איכרי מלחמיה שגויסו לצבא התורכי. הוא נצטווה לצאת לצבא עם פרדותיו ועגלתו. משימתו הראשונה הייתה, להעביר לקבורה חיילים שמתו במגפת הטיפוס שפשחה בחלקים נרחבים בארץ ובמחנות צבא. תוך זמן קצר היה דוב עצמו קורבן למחלת הטיפוס, ממנה לא התאושש. הודעה על מותו הגיעה למושבה ולמשפחה המוכה. הוא נקבר בטבריה, ליד קברות ילדיו. שרה, אלמנתו, לא עמדה בועוועים שפקדו את ביתה. היא ילדה בטרם-עת בת. הבת הועירה, דבורה, לא החזיקה מעמד ומתה אף היא, זמן קצר לאחר לידתה. "הוציאו אותי מכאן, זעקה שרה, בצר לה, אל מאשה וברוך, גיסיה. "אנא קחו אותי לחוות כינרת, שם אני רוצה להיות. לשם הגעתי כאשר הייתי חלוצת, שם פגשתי את דוב ושם אני רוצה להיות. אינני יכולה עוד לשאת את חיי במקום הארור הזה".

ברוך ואברהם הפועל, רתמו את הפרדות לעגלה והעבירו, בחסות החשכה, את שרה עם הפציה, לחצר כינרת. הגסיעה נעשתה בחשכה, לבל יגלו אותם התורכים ויחרימו גם את העגלה של ברוך. מאשה וברוך התכתבו עם שרה והשתדלו לסייע בידה ככל שעלה בידיהם.